ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ЦК ЛКСМ УКРАЇНИ
ДЛЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

ISSN 0132-3288

МАЛЯТКО

2
ЛЮТИЙ
1988

ЛЮТИЙ

Недарма другий місяць року називають лютим. У лютому і морозисько пекучий, як вогонь. І хуртовини злющі-презлющі... Та от виглянуло з-за хмари сонечко. Заряхтіли, зриваючись із буруль, краплі. Проклюнувся з-під снігу перший кволенький струмочок. І весело заціінькали синички, сповіщаючи на весь білий світ, що від зими до весни тепер уже лишається ступити один тільки крок.

ХТО ЯК ЗИМУ ЗИМУЄ

До першого весняного тепла спить у просторому барлозі ведмідь і, ніби немовля соску, посмоктує свою лапу, щоб уві сні їсти не кортіло.

Задрімали в затишних норах борсуки, кроти, їжаки. Їм зиму перезимувати — все одно що котові на теплій печі позіхнути.

Згорнулися в клубок (так їм тепліше) і безтурботно сплять під старим трухлявим пеньком вужі...

Та багатьом звірам і птахам узимку ой як сутужно, бо і намерзнешся, й наголодуєшся.

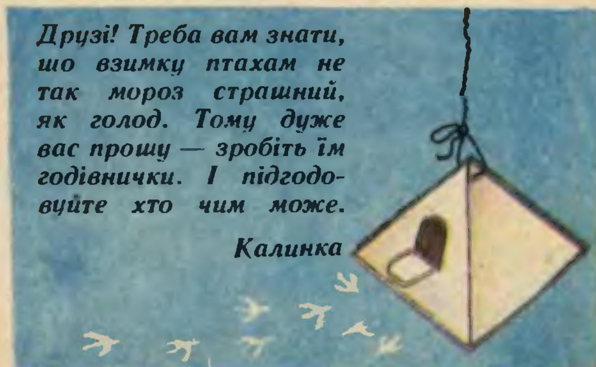
Всю осінь поралась, не спочивши, білочка. Носила в дупло м'яку підстилку. Запасалася жолудями та ліщиновими горішками. Сушила на гіллі старої ялини гриби. Хутро в білочки на зиму підросло, стало густішим. А на вухах навіть кумедні китиці з'явилися. В тріскучий мороз білочка старається сидіти в дуплі й затуляє вхід до нього своїм пухнастим хвостиком.

Куди важче у цей час зайчиськові. Постійної оселі в нього немає. Бігає косенький по грузьких снігах — і щоб зігрітись, і щоб поживи роздобути. Тут молодої кори погризе, там мерзлою брунькою поласує. Одна втіха, що лапки хутром опушені. Отож ніякі замети не страшні. Зайчисько гасає по них як на лижах, не провалюючись. Білий кожушок йому теж підмога. Присів під кущиком — і вже не зайчик, а горбок снігу біліє. Ніякий ворог не помітить.

По-своєму пристосувалися до зими тетеруки. Вмостяться десь у глухому лісі на гіллі берези й ласують бруньками. А почне смеркати — попадають у глибокий пухкий сніг, закопаються з головою, і тепло їм там, і затишно. Щоправда, іноді трапляється біда — тетерука просто із снігової постелі може вхопити ласиця чи лис. А то несподівано вдарить відлига. Сніг зверху відтане, а на ранок візьметься твердим крижаним панцирем. От і спробуй вивільнитися з полону...

Малюнки Якима ЛЕВИЧА

НА ЧЕСТЬ 65-РІЧЧЯ УТВОРЕННЯ СРСР

ВІРМЕНІЯ

Вірменія — гірський край. Її столиця — Єреван, одне з найстаріших міст світу. За свою багатовікову історію вірменам випало пережити рабство, злидні, горе. А сьогодні Вірменія — це квітуча радянська республіка. Все, що має вірменський народ, досягнуто наполегливою працею. Вірмени знають ціну дружбі народів. Приїздіть у гості, і вас почастують смачним лавашем, солодким виноградом. Обов'язково покажуть засніжену вершину гори Арарат і прозоре озеро Севан.

СОНЦЕ

Народна пісенька

Сонце, сонце,
Йди до нас!
Є у нас
Халва і квас.
Ясен місяць,
Сонця брат,
Їсть гранат
І виноград,
Їсть лаваш,
П'є кислий квас...
Сонце, сонце,
Йди до нас.

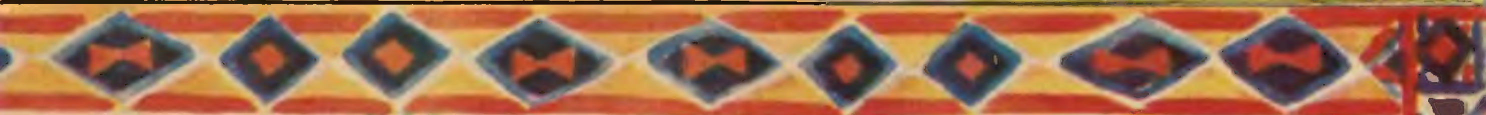
Малюнки Людмили ЗАГІРНОЇ

ЗЕМЛЯ, ВОДА, ПОВІТРЯ, ВОГОНЬ

Гра

Всі стають у коло, а ведучий — посередині. Він кидає кому-небудь з дітей м'яча, вимовляючи при цьому одне із слів: «земля», «вода», «повітря», «вогонь». Якщо ведучий сказав «земля», то гравець, що впіймав м'яча, повинен швидко назвати якусь тварину. На слово «вода», треба назвати рибу, на слово «повітря» — птаха. Якщо ведучий скаже «вогонь», усі, махаючи руками, повинні окрутнутися на місці. Неуважні вибувають із гри.

МОЛОЧКО

Вірш Сільви КАПУТІКЯН

Мама кухлик молочка
Доні подала.
Раптом кішка
Стриб із ліжка:
«Няв! І я прийшла!»
Що ж, наллємо із дійниці
В блюдце молочка й для киці.
Нум, хто швидше все доп'є
І краплинки не проллє?

Переклав Анатолій ГРИГОРУК

ВОРОНА

Якось Пугі упіймав ворону і приніс додому.

— Навіщо вона тобі?— здивувалися сусіди.— Яка з неї користь?

— Е, кажуть, що цей птах живе двісті років,— відповів Пугі.— Потримаю його в себе й перевірю, чи це справді так.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ДВА ВІСЛЮКИ

— Послухай, Пугі, навчи мого сина читати.

— Гаразд, навчу.

— А скільки візьмеш за це?

— Тридцять карбованців.

— Чи ти при своєму розумі? Та на ці ж гроші можна віслюка купити!

— То й купуй! Тоді їх у тебе буде два.

Бойове завдання

Написав Георгій ХИМИЧ

— Хлопці! Давайте у війну грати!— запропонував Сашко своїм друзям Сергійкові та Валерику.
— Давай!..
— Найхоробріші — моряки!— Сашко поправив на голові безкозирку.
— Ні, льотчики!— заперечив Сергійко, притримуючи рукою завеликого військового кашкета, що вперто сповзав йому на носа.
— Ніякі не льотчики, а танкісти!— вигукнув Валерик у танкістському шоломі.
Хлоп'ята засперечались, та так, що мало не побилися. Аж тут Сашко згадав:
— Швидше біжімо до діда Сергія! До нього вчора дядько Іван приїхав. Справжній військовий льотчик. Я сам бачив. Він нам скаже.
Хлоп'ята щодуху помчали вулицею, на ходу «стріляючи» з пістолетів. З-під їхніх ніг, сердито кудкудахкаючи, розбігалися кури.
Дід Сергій якраз порався на подвір'ї.
— Добридень, діду!— виступив наперед Сашко.
— Здорові були, хлопці! Що скажете нового?
— А дядько Іван де?
— В баби Марії. Дрова рубає.
— Дрова?— здивувався Сашко.— Він же льотчик.
— А що ж тут такого? Баба Марія — зовсім старенька. В неї нікого нема. Треба допомогти...
Льотчик був не у військовій формі, а в звичайнісінькому спортивному костюмі. Поряд височіла гора нарубаних дров.
Він привітно усміхнувся до хлоп'ят і потис кожному руку.
— Дядьку Іване, правда ж, ви — справжній військовий льотчик?— запитав Сашко.
— Льотчик. А що?
— А хто з нас найдужчий? Я — моряк, Сергій — льотчик, а Валерка — танкіст. Хто з нас швидше ворогів розіб'є?
— І дайте нам справжнє бойове завдання,— тихо додав Сергійко.
— Ех ви, вояки!— розсміявся дядько

РУКАВИЧКИ ДЛЯ ЗАЙЧИКА

Вірш Галини КИРПИ

Сплела мені бабусенька
Нові рукавиці.
Погукала я зайчика:
— Ходи подивиться!
Якраз вони до твоєї
Сіренької шапки...
Шкода тільки, що у тебе
Аж чотири лапки!

ВПЕРТІ ЛИЖІ

Вірш Леоніда КЛЮШЕВА

Плаче наш Пилипко гірко —
Як круту здолати путь?
Повтікали лижі з гірки,
А на гірку не ідуть!

КРОКОДИЛ

Індійська народна казка

На березі річки Ганг жила собі мавпа. А у водах Гангу мешкали крокодил з крокодилихою.
Якось побачила крокодилиха мавпу та й каже крокодилові:
— Ото, чоловіче, як не поласую її серцем, то, мабуть, мені й не жити.
Злякавсь крокодил, що стане вдівцем, і тяжко замислився, як йому мавп'яче серце добути.
А мавпа, і гадки про те не маючи, спокійнісінько грілася проти сонця на розлогому прибережному дереві.
От крокодил підплив та й каже якомога улесливіше:
— О, найчарівніша з усіх мавп! Дуже мені шкода тебе! Ти тут мусиш їсти самі кислиці. А на тому березі Гангу сила-силенна і соковитих бананів, і фініків, і плодів манго. Хочеш, перевезу тебе через річку? Сідай-но мені на спину та міцніше тримайся.
Повірила мавпа крокодилові, злізла з дерева, і вони попливли. Раптом на

і мавпа

середині Гангу крокодил сердито ляснув хвостом по воді й заревів:

— Ану, стрибай мерщій у воду!

— Ти що!— в розпачі вигукнула мавпа.— Я ж утоплюся.

— То твоя турбота,— сказав крокодил.— А моїй дружині треба неодмінно поласувати твоїм серцем... Інакше вона вмре.

Мавпа злякано закліпала очима, а тоді й каже:

— Мені жаль твою дружину. Але я... я не ношу серця з собою, бо, стрибаючи з гілки на гілку, вже давно згубила б його.

— А де ж воно, твоє серце?— нетерпляче вигукнув крокодил.

Мавпа тицьнула пальцем убік високої пальми, на якій росли кокосові горіхи, й лукаво сказала:

— Он висять наші мавп'ячі серця. Допливи туди, і я миттю зірву тобі своє.

Крокодилові не лишалось нічого іншого, як повернути до берега. Та тільки-но він ткнувся носом у прибережний пісок, як мавпа вихопилась на верхівку пальми й зареготала:

— О, нетямущий! Ти й справді повірив, що я тримаю своє серце на пальмі! А воно у мене в грудях. Іншого місця для нього й бути не може. Та я щиро вдячна тобі, бо тепер можу донесхочу ласувати солодкими плодами.

Малюнок Ірини ВАТУЛЬОВОЇ

ДЗВІНОЧОК

Де мешкає кожен із цих персонажів?

Прочитай сам:

Із [хмари] спустилося * * * * * * * * * * *. [Дівчинка] зняла [рукавичку] і зловила * * *. [Хлопчик] підхопив решту в [відро]. Скільки сніжинок у [хлопчика]?

ПІДСУМКИ КОНКУРСУ ОБКЛАДИНОК

Всім, хто відгукнувся на наше прохання допомогти визначити кращу обкладинку 1987 року, велике спасибі!

Більшість із вас, дорогі друзі, вказали на ось цю обкладинку. Її намалювала художниця Наталя Михайлівна Корнєєва.

Вітаємо її з перемогою.

ЗАГАДКИ

Написав Василь БАСАНЕЦЬ

Що тут сталося за нічку?—
Де була раніше річка,
Від санчаток видно слід.
Все скував довкола... .

Лід

Написала Марія ПОНОМАРЕНКО

Як до неї припадеш,
Зразу солодко заснеш.
Що це?

Подушка

Малюнки Ірини КІВІНЕН

МАЛЯТКО

Засновано 1960 р. Київ.
Ордена «Знак Пошани»
видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь».
МАЛЫШОК № 2 (338) 1988
Ежемесячный журнал ЦК ЛКСМУ
для детей дошкольного возраста
(На украинском языке).
Основан в 1960 г.
Ордена «Знак Почета»
издательство ЦК ЛКСМУ «Молодь».
Адрес редакции: 252119, Киев-119,
ул. Пархоменко, 38—44.
Тел. 446-58-82, 441-04-75.

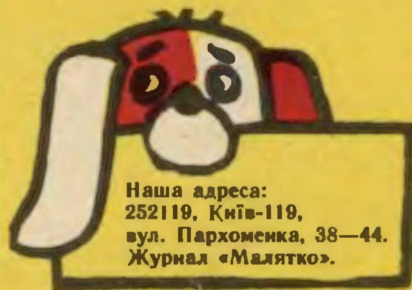
Головний редактор С. О. Єфіменко.

Редакційна колегія:
Андрієць Л. Я., Голембієвська Т. М.,
Григорук А. І. (відповідальний секретар),
Камінчук А. С., Письменна Л. М.,
Таранова Є. А., Чухліб В. В.,
Шевченко В. М., Шевченко Ю. В.,
Яблонська О. Н.

Художній редактор Я. Д. Левич.

Здано до набору 18.10.87.
Підписано до друку 21.12.87.
Формат видання $84 \times 106^1/_{16}$
Друк офсетний.
Умовн. друк. арк. 1,68.
Умовн. фарбовідб. 10,08.
Обл. вид. арк. 2,67.
Тираж 675600 пр. Зам. 7-438.
Поліграфкомбінат
ЦК ЛКСМУ «Молодь»
ордена Трудового Червоного
Прапора видавничо-поліграфічного
об'єднання ЦК ВЛКСМ «Молодая
гвардия».
252119, Київ-119,
вул. Пархоменка, 38—44.
Полиграфкомбинат
ЦК ЛКСМУ «Молодь»
ордена Трудового Красного Знамени
издательско-полиграфического
объединения
ЦК ВЛКСМ «Молодая гвардия»
252119, Киев-119,
ул. Пархоменко, 38—44.
Малюнок на обкладинці
Наталі Корнєєвої
Макет Наталі Луценко

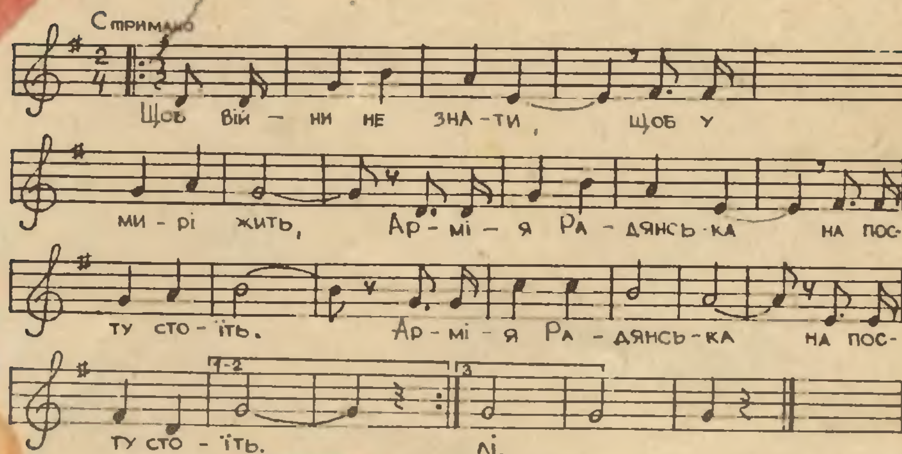
Текст набрано із застосуванням
вітчизняного фотонабірного
комплексу «Каскад».

20 к.

Індекс 74304

ПІСЕНЬКА ПРО РАДЯНСЬКУ АРМІЮ

Слова Грицька **БОЙКА**
Музика Володимира **АРЖЕНОВСЬКОГО**

Щоб війни не знати,
Щоб у мирі жить,
Армія Радянська } Двічі
На посту стоїть.

Армія Радянська
Славна і міцна!
Ленінську державу } Двічі
Береже вона.

Літаки у небі,
В морі кораблі
Бережуть кордони } Двічі
Рідної землі.

Намалювала Наталя **КОРНЄЄВА**